

16 Ιουνίου 2017

Η αλλαγή πρέπει να έχει αφετηρία τον ίδιο τον άνθρωπο (Γεώργιος Κουννούσιης, Δρ. Θεολογίας, Κοινωνιολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=162714>]

Η ζωή δεν είναι μόνο η δουλειά ή η επαγγελματική επιτυχία, αλλά η καλλιέργεια διαπροσωπικών σχέσεων με τον άλλο που συναντάς στην καθημερινότητά σου, είτε αυτοί λέγονται γονείς, σύζυγος, φίλοι, εραστές, παιδιά κ.ά. Είναι η απόλαυση των μικρών στιγμών ή ακόμη και των παύσεων που σε κάνουν να ξεφεύγεις από την ανία της καθημερινότητας. Είναι τα μικρά αλλά σημαντικά γεγονότα που σου συμβαίνουν εκεί που δεν το περιμένεις. Είναι, ακόμη, η ανάπτυξη προσωπικής κουλτούρας και δεξιοτήτων, όπως το διάβασμα βιβλίων, η ποδηλασία, ο περίπατος με φίλους, η εκμάθηση ενός μουσικού οργάνου, με απλά λόγια η επαφή με τον εσωτερικό μας κόσμο, που δε ζητάει πολλά για την ευχαρίστηση και την ευτυχία του.

Η απληστία των τραπεζιτών και των διεθνών κολοσσών, οδήγησε σε μια άνευ προηγουμένου στοιχηματική δραστηριότητα σε κρατικά ομόλογα χωρών, όπως η Ελλάδα, η Ισπανία και η Πορτογαλία που κινδυνεύουν με χρεωκοπία, με τελικό αποτέλεσμα να χάσουν τα αποθεματικά τους ταμεία, αφού ο θησαυρός αποδείχθηκε στο τέλος κάρβουνο. Αυτό είχε ως συνέπεια το συρρίκνωμα των τοπικών αγορών, τη μη διακίνηση χρήματος στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, το κλείσιμο πολλών εταιρειών, την απόλυση πολλών υπαλλήλων, αλλά και την άνοδο της ανεργίας κυρίως των νέων ανθρώπων.

Η αλλαγή θα πρέπει πρώτα να ξεκινά από τον ίδιο τον άνθρωπο και να απευθύνεται στον ίδιο. Όπως τα αποτελέσματα και οι συνέπειες της κρίσης οφείλονται στην εκδούλευση της ψυχής ή του πνευματικού κόσμου του ανθρώπου, έτσι και η αλλαγή και ο επαναπροσδιορισμός της επιχειρηματικότητας, της εργασίας και εν γένει της ζωής του ανθρώπου θα πρέπει να οφείλονται στην ανεξαρτησία, την ελευθερία και την καλλιέργεια αυτών.

Η απεξάρτηση από το καπιταλιστικό σύστημα και γενικά από τις “αξίες” του κέρδους, της συσσώρευσης αγαθών, της απόκτησης δύναμης και μεγάλης περιουσίας, της χλιδάτης ζωής, των κοσμικών εξόδων και των πολυτελών αυτοκινήτων, επαφίεται στον ίδιο τον άνθρωπο και στις αρετές που αυτός θα ενστερνιστεί από διάφορα ερεθίσματα. Τέτοιες περιπτώσεις αποτελούν η θρησκεία, τα φιλοσοφικά ρεύματα, οι σχολές αυτογνωσίας και οι πνευματιστικές αντιλήψεις κυρίως των ανατολικών θρησκευμάτων, όπως της Ινδίας, της Κίνας, του Θιβέτ, αλλά και των μουσουλμάνων.

Θα σταθώ στις αρετές και τις αξίες που εκπηγάζουν από τη (συμ)μετοχή στην Ορθόδοξη Χριστιανική πίστη και στην ανάδειξή τους ως τις αρχές που μπορεί να στηρίξουν τον άνθρωπο στην προσπάθειά του να ξεπεράσει ή απλώς και να αντιμετωπίσει την κρίση.

Ο Χριστιανισμός διδάσκει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από το Θεό με σκοπό να γίνει βοηθός του στο σχέδιό του για την ανάπτυξη και ωριοποίηση του κόσμου. Για το λόγο αυτό και τοποθετείται στον Παράδεισο με σκοπό να τον καλλιεργεί και να τον φυλάει από κάθε επιβουλευτή του έργου του Θεού. Βασικά δώρα του Θεού στον άνθρωπο ήταν πρώτα απ’ όλα η ίδια η ζωή με τη δυνατότητα της αθανασίας, η ελευθερία των κινήσεών του και η δυνατότητα της επιλογής των πράξεών του με τη χρήση του αυτεξουσίου. Βέβαια η χρήση ή η παράχρησή τους είχε τις ανάλογες επιβραβεύσεις ή επιπτώσεις. Η σωστή χρήση θα οδηγούσε τον άνθρωπο στην ομοίωσή του με το Θεό, ενώ η λανθασμένη οδήγησε στην απώλεια του Παραδείσου και της κοινωνίας με το Θεό, που όλοι λίγο πολύ γνωρίζουμε ή βιώνουμε τα αποτελέσματά της: θρήνος, δυσκολίες, κόπος, πόνος, θάνατος.

Όμως, παρ’ όλη την αστοχία του ανθρώπου, ο Τριαδικός Θεός δεν άφησε αβοήθητο το δημιούργημά του. Τόσο πολύ αγάπησε τον άνθρωπο, ώστε έστειλε το γιο του το μονογενή στον κόσμο για να γίνει άνθρωπος και να οδηγήσει ξανά το δημιούργημα κοντά στο δημιουργό. Ο μανικός έρωτας του Δημιουργού προς το δημιούργημα ήταν τέτοιος, ώστε ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός ενώθηκε “κατά πάντα και διά πάντα” με τον άνθρωπο και τον κόσμο ολόκληρο, αφού έγινε

“σαρξ”, δηλαδή συνέλαβε στο πρόσωπό του την κτίση ολόκληρη και τη θέωσε, μεταμορφώνοντάς την[4]. Και δεν σταμάτησε μέχρι εκεί το έργο του, αλλά εκούσια οδηγήθηκε στο μαρτυρικό σταυρικό θάνατο για τη σωτηρία του κόσμου από τα δεσμά του θανάτου δίνοντας και πάλι την αίσθηση της αθανασίας. Έκανε το σώμα και το αίμα του τροφή που για αιώνες χορταίνουν και ενηλικιώνουν χιλιάδες πιστούς στο σώμα της Εκκλησίας, αποκτώντας με τη μετοχή τους αυτή τις αρετές και τις αξίες που εκπηγάζουν από τον ίδιο το Θεό.

(συνεχίζεται)

[4] Κατά Ιωάννη 1, 14